

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουδέρνο πάει πρίμα μέ πονέντε.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τ ά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού μηνός Σεπτεμβρίου τριάντα
και πολλά φοικαλέα συμβάντα.

Πούντος πεντακόσα σүн είκοσιένα,
χαλασμός Κυρίου και κορμιά σφαγμένα.

**'Ο Θεωδώρακης όμιλών
και την 'Αγγλίαν άπειλών.**

Μές 'στην Πόλι τί σφαγή,
τί κινήσεις στρατευμάτων !...
της 'Ανατολής ή γή
συγκλονείτ' έκ των έγκάτων.

Πόλεμος ώμός φρυάττει
κι' 'Αγγλοι στέκουν 'στά Μπεσίκια,
ροδοκόκκινοι κι' άφράτοι
σάν τ ά μ ή λ α τ ά φ ι ρ ί κ ι α .

Τρικρότων και δικρότων καπνίζει καπνοδόχη
κι' έκ του Καυκάσου κάτω στρατός κατακυλζ...
καυμένη Θεωδράκη, τό ριζικό σου τόχει
σάν έλθ' ή Κορδονάρα ό κόσμος νά χαλζ.

'Στών πρώτων σου πολέμων τας πικροδάφνας γύρε
και φούσκωνε και βράζε σάν μουστος 'στό βουτσί,
και μέσ' άπ' τό φικάρι την σακκράκα σύρε
ν' ανατριχιάση Ρώσων κι' 'Εγγλέζων τ ύ πετσί.

'Αλλ' όχι... στρέψε πρός αυτούς ειρωνικώς τ ά ν ώ τ α ,
κοπάνισε τόν Βόρειον, στάσου μακράν της μάχης,
προτού σέ πάρουν 'στό μεζέ, προτού σου 'πούν σάν πρώτα :
«Θόδωρε, τ ά κουμπούρια σου μέ τί γεμάτα τάχεις ;»

'Εγώ πολέμους έκαμα τρομακτικούς έσχάτως
και τροπαιοϋχος νικητής έβγήκα κατά κράτος,
Λόρδους Δημάρχους έβγαλα, Παρέδρους και Συμβούλους,
κι' όλους τούς έχω σήμερα κοπέλια μου και δούλους.

'Στά τρόπαια της νίκης μου φαρούς πλατύς στρωμένος
βλέπω ψυχρός την κίνηση και στόλων και στρατών,
καρφάκι δέν μου καίγεται και τρέχω φορτωμένος
άπό συγχρητήρια Δημάρχων νικητών.

'Ακολουθείτε, στρατεύματά μου,
άκολουθείτε τ ά βήματά μου.
Θέλω πατόκορφα νά ξανάλυσω
τούς 'Αγγλους Τόρεις και τούς Ουίγους,
θέλω τών Γάλλων μου φωνάς ν' άκούσω,
και πλήρης μένους και πλήρης σφρίγγους
νά λύσω δόλους και πλάνας πλάνων
στεφανωμένος δια λαχάνων.

Ἐστὴν Ἀνατολὴν ροδίζει καὶ ὅτ' ὅν Πίνδον ξημερώνει,
ἀλλὰ διόλου μὴ σὰς μέλη...
στεφανώνετε τὸν Μπαρμπά καὶ φωνάζετε Κορδόνι
κι' ἄς ροδίζη ὅσο θέλει.

Μὴν ξιππάζεσθε καθόλου μὲ σαλπίσματα πολέμων,
μὴν προσέχετε ὅτ' ὅν Αἴμον,
μὴ μοῦ λέγετε νὰ στρέψω τὸ Βυζάντιον νὰ ὀδῶ,
νὰ προσέχετε μονάχα, ὅτ' ὅν πολέμους τοὺς ἐδῶ,
τούτους τοὺς ἀγῶνας θέλει τῆς πατρίδος τὸ συμφέρον,
τοὺς ἀγῶνας τοῦ στομάχου, τῆς κοιλίας, τῶν ἐντέρων.

Κι' ἂν ὅτ' ὅν Ὀλυμπον ροδίζη, ρόδα ρίχνω, ρόδα πιάνω,
κι' ὅλα ρόδα θὰ τὰ κάνω,
κι' ἂν ἐξαίφνης καταλάβουν στρατιάι σαχλο-Βουλγάρων
γῆν πατέρων σεβαστῶν,
μὰ κι' ἐγὼ θὰ καταλάβω Δημητρίους ἄρον ἄρον
διὰ φίλων μου πιστῶν.

Ἀκολουθεῖτε, στρατεύματά μου,
ἀκολουθεῖτε τὰ βήματά μου.
Δασκάλοις σπεύσατε καὶ σείς δασκάλοι,
ὅπου μ' ἐκείνα τὰ σύρε κι' ἔλα
ὅτ' ἄραχλα πόδια σας ὀφύτρωσαν κάλοι
κι' ὁ Ρᾶς-Ἀλούλας μὲ σὰς ἐγέλα.

Ἐνὶ κρατεῖτε τὰ λάβρά σας,
σφιγκτὰ κρατεῖτε καὶ τὰντερά σας,
κι' ὅρεσ' ὅτ' ὅν Σώλσβουρ τὸν διπλωμάτη,
ποῦ κοκορεύεται πῶς εἶναι κάτι.

Εἰς Ἀγγλων μὴν πιστεύετε κινήματα γελοῖα...
σύρε νὰ πᾶς νὰ μοῦ χαθῆς, μηχανογράφ' Ἀγγλία,
ποῦ μένος σὲ κατέλαβε πολεμικῆς μηχανῆς
καὶ τὸ Κορδόνι πολεμεῖς διὰ τῆς Ἀρμενίας.

Γιατί καὶ τοὺς Ἀρμένηδες ἀπάνω σου τοὺς πῆρες;
γιατί, μωρή, μὲ πολεμεῖς κρυμμένη μὲς ὅτ' ὅν λίραις;
Πάρε τὰ τόσα χοῆν μας, δώσε μας τὰ λεφτά σου,
κι' ἔλα ἔλα μπροστά μου στάσου.

Μὰ μὴ νομίσῃς σήμερον πῶς ξίφος ἀνασπάσας
θὰ προσκαλῶ σὰν κι' ἄλλοτε τὰς ἡλικίας πάσας.
Δὲν θὰ καλέσω, Σώλσβουρ, μήτ' ἔνα κἂν Ἀρκάδα
κι' ὅλοι θὰ τῶνε ξινοῖστοι ρουσφέτια καὶ λιγκάδα.

Καὶ μὴ θαρρῆς πῶς τὴν βοήν φοβοῦμαι τῶν πολέμων
καὶ τουρτουρίζω τρέμων.

Ἐγὼ τὸν πόλεμον διψῶ σὰν διψᾷ μένος ἰάφι
κι' ἂν εἴν' αἱ τρίχες μου λευκί, ὡς ἡ Πρωτὶ γράφει,
μὰ βόσκει πῦρ πολεμικὸν τὰ λάσια μου στήθη
κι' εἰς πάντα λέγω (σπῆθι):

Εἶμαι Κορδοναρούμπαρας, ἀλλὰ δὲν τὸ κουνῶ
διότι σὲ βδελύσσομαι καὶ σὲ περιφρονῶ,
διότι τὰς πλεκτάνες σου γνωρίζω πρὸ πολλοῦ,
διότι σὺ μ' ἀπέστειλες κι' ἐκεῖ ὅτ' ὅν Καρχαλοῦ,
διότι δηλητήρια μ' ἐτράταρες νὰ πιῶ
κι' ἐπῆρα τὸ μαχαίρι μου
κι' ἐκψά τὸνα χέρι μου,
κἂν τὸ δεξιὸν κἂν τὸ ἄριστον, δὲν ἐνθυμούμαι ποῖο,

κι' ἀνάγκην ἔχω σήμερον χερῶν δεκατεσσάρων
γιὰ νὰ μοιράζω ἄγρηγορα τὰ μερδικὰ τῶν γλάρων.

Ἐξύπνησε νηφάλιος ὁ μέγας Κορδονίων
κι' ἂν τὴν Τουρκίαν πολεμῇς διὰ τῶν Ἀρμενίων,
ὅμως ἐγὼ ὅτ' ὅν πείσμα σου πολιτικὴν θ' ἀλλάξω
καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῶν Τούρκων θὰ φυλάξω,
κι' ἂν θέλῃς ἔλα κόπιχας
μ' ἐκείνον ν' ἀντιμετρηθῇς, ποῦ κι' ἄλλοτε σ' ἐντροπίζεις.

Εἰς ταύτην μου τὴν πολιὰν ὁρκίζομαι φαλάκραν
πῶς θὰ τηρήσω σήμερον οὐδετερότητ' ἄκραν,
κι' ἂν μὲ θυμώσῃς πρὶ πολλοῦ
ἀλλοίμονον καὶ τρεῖς ἀλοί,
θὰ βάλω τ' ἀντερὰ Σοφτὰ καὶ πρᾶσινο σαρίκι,
ποῦ θάμει μία φρίκη,
καὶ θ' ἀνεβῶ σὲ μινὰρὲ σὰν Χότζας λιγυρὸς
καὶ σκούζων γοερῶς
θὰ φανατίσω τὰς φυλὰς ἀπάσας ἐναντίον σου,
πρὸ πάντων δὲ τοὺς Ἑλληνας κατὰ τῶν βυζαντινῶν σου.

**Ὁ Θεοδωράκης νεύει
κι' ὁ στόλος ἀνθρακεύει.**

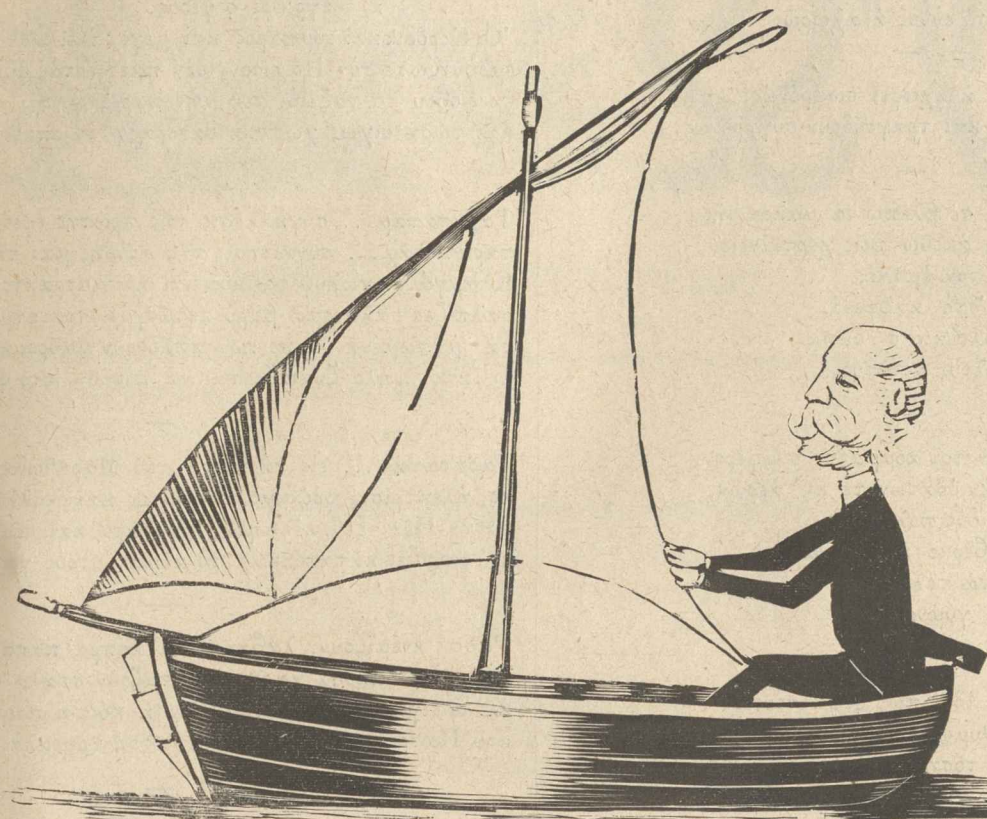
Ἐστὸ Κορδόνι μου κρατεῖται ἡ παγκόσμιος εἰρήνη...
ἐτοιμάσατε τὸν στόλον γιατί μοῦλθε τὸ μπουρίνι,
ἐτοιμάσατε τὸν στόλον μ' ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει,
νὰ βροντᾷ, νὰ μπουμπουνίζῃ, καὶ βροχὴν σφαιρῶν νὰ βρέχῃ.

Κι' ἂν ζητήσετε παραδες τοὺς σκορπίζω σὰν χαλίγια...
ἐτοιμάσατε τὸν στόλον καὶ θὰ πάω ὅτ' ὅν Μπεσίγια...
μ' ἐσφίξε πολέμου τρέλλα,
μὰρς ἐμπρὸς νὰ βομβαρδίσω τῶν Ἑγγλέζων τὰ βατσέλα.

Ἐτοιμάσατε τὸν στόλον, σφενδονίσετε τορπίλλας,
θρυμματίσετε τοὺς ὄγκους τῆς Δυναμείας τῆς σκύλας,
για ν' ἀνοίξῃ τὰ στραβά της
καὶ τὸ χάλι της νὰ βλέπῃ καὶ τὰ σαπιοκάραβά της.
Ἐγὼ μὲν, ἔγινε λέσσα,
τράβα ὅτ' ὅν Μπεσίγια μέσα.

Ἐτοιμάσατε τὸν στόλον, μὴ μοῦ πῇ κανέναν πίσω,
παρακάλλω δὲν ἀκούω, τοὺς Ἑγγλέζους θὰ κτυπήσω.
Μπάμ καὶ μπουμ ἢ μπουκαπόρταις... κεραυνὸς παντοῦ σκορ-
[ποῦν,
μπόμπαις πέφτουν, μπόμπαις σκαζούν, καὶ τὴν θάλασσα τρυ-
[ποῦν,
Μπάμ καὶ μπουμ ἢ μπουκαπόρταις... νὰ κι' ἐκεῖνο νὰ κι' ἄν-
ὅλα σκόνη θὰ τὰ κάνω σ' ἔνα δευτερο λεφτό. (τό....

Τόπο τόπο... μοναχὸς μου θὰ γεμίσω τὰ κανόνια,
εἰς τὴν πρύμνη καὶ τὴν πλώρη νὰ κρεμάσῃς Κορδόνι...
τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι... ὅτ' ὅν ἀρμάδες τῶν πηδᾶτε
καὶ ὅτ' αὐτὰ τῶν τραγουδάτε:
ἀτὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
κι' Ἀγγλων στόλους ξεπατόνει.»

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὁκέτος.**

Φ.—Ἀμάν, Κορδονο-Ναύαρχε, μὴν πᾶς ὅτ' ὅν Δαρδανέλια
καὶ χάσωμε τὸ γλέντι μας καὶ τὰ πολλὰ μας γέλοια.
Κι' ἂν μέσα ὅτ' ὅν ἀναθρασμὸν σταθῇς σιωπηρὸς
ἡμεῖς γνωρίζομεν ἀνὴρ πῶς εἶσαι τοῦ πυρός,
καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐμαθε ποῖος εἶσαι, πῶς λιμάρεις,
καὶ τί καπνὸ φουμάρεις,
τὸ φωνὴ σου γῆν κλονεῖ καὶ πόντον κι' οὐρανὸν
βροντοδεστέρα τῆς βροντῆς μυρίων κεραυνῶν.

Π.—Χριστέ καὶ Παναγία μου!... τί μπόμπαις μπουμπου-
μὰ στάσου σύ, Κρονίων, [νίζουν,
καὶ τοὺς Ἑγγλέζους ἄφησε ἡσύχως ν' ἀρμενίζουν
χάριν τῶν Ἀρμενίων.

Ἐν βρέμεται κι' ἡ Μοσκόβια κατὰ τὴν Ἀρμενίαν,
ἡ ξερογλείφονται πολλοὶ γιὰ τὴν Μακεδονίαν,
καὶ τῆς Ἀνατολῆς ἄς γίνου μιά σαλάτα,
καὶ ἄς μὴ κουνήσωμε καθόλου, Στρατηλάτα,
κατὰστελε τὸ μένος σου, κανεὶς ἄς μὴ θυμῶνῃ,
κατὰστελε τὸν ἐνδοξὸς πολιτικὴν μας μόνη.

Κατὰ φρένα καὶ θυμὸν πολέμους μερμηρίζεις,
γιατί καλὰ γνωρίζεις
ἂν ἐμεῖς δὲν πιάσωμε ὅτ' ὅν χέρι τὸ σπαθί
καὶ τῆς Ἀνατολῆς ποτὲ δὲν θὰ λυθῇ.

Φ.—Μὴ δώσης ὅπως κι' ἄλλοτε ἀέρα ὅτ' ὅν μαλά μας,
κάτσε ὅτ' αὐγά σου, Κορδόνε, μὴ βροῦμε τὸν μπελά μας.
Οἱ πρόγονοί μας τῶνδεξαν ἀλήθεια μιά φορά
κι' ὅλος ὁ κόσμος ξέρει

ποῖων προγόνων εἴμεθα βλαστάρια φλογερὰ
χειμῶνα καλοκαίρι.

Ἐμεῖς τὰ πάμε μιά χαρὰ μὲ κάθε Στρατηλάτην
καὶ κατοικοῦμεν μίαν γῆν πασῶν ἐνδοξοτάτην,
ποῦ σὰν δὲν σκύβῃς νὰ φιλήῃς τὸ πάνσεπτόν της χῶμα
ἔρχετ' ἐκεῖνο μόνο του καὶ σοῦ φιλεῖ τὸ στόμα.

Ἐμεῖς κι' ἂν μένωμεν ποτε μὲ τὰς Ἀθήνας μόνον
ἀπ' ὅλους θὰ λεγώμεθα τὸ κλέος τῶν αἰώνων.

Καὶ τὸ πτολιεθρον τοῦ Παρθενῶνος
ὅσο κι' ἂν πῆσῃ κι' ἂν κατεβῇ,
θὰν ἐνδοξότερον τῆς Βαβυλώνας,
θὰν ἐνδοξότερον τῆς Νινευί.

Ἐδῶ τὸ καταφύγιον τοῦ καθενὸς σακάτη
κι' Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ καὶ παλαιστῶν Ἡλύσι,
κι' ἂν θέλῃς σῶναι καὶ καλὰ νὰ βομβαρδίσῃς κατὰ
βομβάρδισε τῶν θανειστῶν τὰ τοκοχρεωλύσια.
Δελ.—Καλὰ μοῦ λές... τὸ δέχομαι... ἀποτρεῖτε τὰς παλάμας,
τὴν πρύμνην ἀνακρούσατε, θὰ πάω ὅτ' ὅν Καλάμας.

Ἄγγλία σέ περιφρονῶ, Σαλισβουρὺ γκρεμίσου,
θὰ πλεύσω πρὸς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Παμίσου,
πλὴν μὴ νομίσης δι' αὐτὸ πῶς ἀδρανὴς καθεύδω...
ἔργα τελοῦν ὑδραυλικά καὶ ἵστας Καλάμας σπεύδω,
πάω νὰ κάνω δηλαδὴ μιὰ τρύπα 'στὸ νερό,
τὸν στόλον ἐτοιμάσετε κι' εὐθὺς ἀναχωρῶ.

(Ὁ κύριος Ὑδραυλικὸς ἀναχωρεῖ σωφρόνως,
ἐκεῖνοι δὲ τὸν χαιρετοῦν καὶ τραγουδοῦν συγχρόνως.)

Κορδόνι, σὰν σέ βλέπω νὰ μακραίνης,
Κορδόνι, σὰν ἀκούω πῶς χορταίνεις,
πέρνω ἕψηλὰ τὸν ἀμάνε,
ξαπλόνομαι ἵπτον καφφενέ,
καὶ δίνω μούντζαις σ' ὅλους
μικροὺς μεγάλους στόλους.

Γιὰ τὸ κοινὸν τοῦ κόμματος συμφέρον,
γιὰ τὴν φορὰν ὑδάτων τε κι' ἀέρων,
γι' αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ
καὶ βγάζω σβέρκο καὶ λαϊμό,
καὶ πρὶν νὰ τὰ τελειώσω
σπαθὶ δὲν θὰ γυμνώσω.

Κορδόνι, σὰν ἰδῶ πῶς ξεφαντόνεις
καὶ μούτρα θυμωμένα ξαστερόνεις,
θαρρῶ ἵστην τόση συννεφιά
πῶς μπαίνω ἵστην Ἀγιά Σοφιά,
καὶ κάνω λειτουργία
ἵστης στρουγγας τὴν ὑγεία.

Π. — Εἶδες, μωρέ, τί γίνεται ;

Φ. — Τί γίνεται, μαγκούφη ;
Ἄγγλοι καὶ Ρῶσοι φαίνεται πῶς παίζουν κλωτσοσκοῦφι,
μὰ γιὰ νὰ πῇ ὁ Θεόδωρος πῶς φεύγει ἵστας Καλάμας
αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εἴμεθα εἰς τὰ πολὺ καλὰ μας,
κι' ὅλοι γνωστοί του κι' ἄγνωστοι σὰν τὸν ἰδοῦν ἵπτον Πάμισο.

Μὴν ἀνησύχει παντελῶς καὶ βλέπει ἀσφαλῆς
τὴν κίνησιν τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς,
κράτει μ' ἐμέν' ἀκίνητον τὸ χέρι τὸ θρασὺ
καὶ κώφευε ἵπτον σήμαντρον πολεμικῆς καμπάνας,
κι' ἂν θέλῃς σώνει καὶ καλὰ νὰ κινήθῃς καὶ σὺ
οὐδὲν κινητικώτερον σιναμικῆς καὶ μάνας.

Ἡσύχασε, κι' ἂν φαγῶν στρατεύματα καὶ στόλοι
σὲ βεβαιῶνω πῶς ἐμεῖς θὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
καὶ δέσε τὰ μπκοῦλα σου χωρὶς ἀργοπορίαν
νὰς ἑτοιμος γιὰ τὴν Σταμποῦλ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Π. — Ἀνάστα, δόξ' ἀνέσπερος τοῦ θρόνου τοῦ κρατίστου...
κι' ὁ Βασιλεὺς ποῦ βρίσκεται ;...

Φ. — Μιλεῖ ἵπτον τοὺς συγγενεῖς του,
καὶ σοῦρτα φέρτ' ἀδιόκοπα μὲ τόσο καρδιόκτύπι
κι' εἶναι συμφέρον, Περικλῆ, καλλίτερα νὰ λείπῃ,
ἂν καὶ φωνάζῃ ἀπ' ἐδῶ τὸ πλῆθος ποῦ δὲν ἔξυρει
τί γίνονται τὰ δίκῃα του
πῶς χάθηκ' ἕνας Βασιλεὺς κι' ἐκεῖνος ποῦ τὸν εὗρε
θὰ πάρῃ τὰ βρεθήκῃα του.

Ἐν μέσῳ τόσῃς ταραχῇς Ἄγγελος ἔρχεται ταχύς.

Ταρατατάμ ταρατατάμ... τὰστεῖα κατὰ μέρος
κι' ἄγγριψε ὁ γέρος.

Ὁ Κορδοκαλοῦμπαρας καὶ μέγας Δεῖλάμας
ἐμούντζωσε τὸν Πάμισον, δὲν πάει ἵστας Καλάμας,
ἐκ φόβου τὸ ταξεῖδι του μὴν παρεξηγηθῇ,
καὶ τώρα δίχως χωρατὰ θὰ δράξῃ τὸ σπαθί.

Ταρατατάμ... συγκάλεσις τῆς πρώτης ἐφεδρείας...
ταρατατάμ... συγκίνησις τῆς μούρης μας τῆς κρύας.
Κλαγγάζει χαλὺς φονικὸς καὶ καταστράπτουν θόρυβοι
σαλπίζει σάλπισμα βαρὺ κοσμογυρίστρα φήμη,
τὰ ματωμένα νύχια των ἀπλόουν μαῦροι κόρακες
κι' ἀπὸ ἕψηλὰ ζυγιάζονται νὰ πέσουν ἵπτον ψοφῆμι.

Ταρατατάμ... εἰς τὰρματα τοῦ Μαραθῶνος γῆ,
ἃς ἠλεκτρίση φρόνημα φρονίμους καὶ τρελλούς...
ἵστην Πόλι ξεθεμέλιωμα, λαχτάρα καὶ σφαγή,
κι' ἀφρίζει κατακόκκινον τὸ κύμα ἵπτον γιγάντας.

Ράσος ἀνεμίζουν, λάβαρα, κι' ἄσπρα παππάδων
κυττάζω δάκρυα χαρὰς νὰ σταζουν στάλα στάλα,
κι' ἀνοίγει μὲ βαρὺ τριγμὸ μιὰ πόρτα σιδερένια,
τοῦ Πατριάρχῃ γίνῃκει ἀξέχαστη κρεμάλα.

Ταρατατάμ ταρατατάμ... ὡς πότε παλληκάρια...
ταράζουν μέσα ἵπτον νερὸ τοῦ Μπαλουκλῆ τὰ ψάρια,
ψάλλουν χιονάτα Χερουβείμ ξανθὰ σὰν τὸν Ἀπόλλωνα
ὅσα γλυκοκελαΐδῃσι τῶν ὑμνωδῶν ἡ λύρα,
καὶ μέσα ἵπτον Ἀγιάς Σοφιάς τὰ χρυσοτετρακόλινα
ἐνὸς σκηπτούχου μάρτυρος λαμποκοπᾶ πορφύρα.

Ἡ Βασιλεὺς ἡ φέρουσα πρὸς τοῦραν τοῦ πύλας
εἰς βοῦρκον ἔπεσε παχὺν καὶ θέλει μ' αἶμα πλούσιον...
ἔπληνσ' Ἑλλάς τοῦ ρουσφετιοῦ, τῆς μούχλας, τῆς σπῆς
προτοῦ δεχθῇς κατὰμουτρα τὸ τελευταῖον φτύσιμον.

(Τοιαῦτα λέγει λαλιὰ Πυθίας μαντικῇ,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο παστρικοί,
ποῦ καὶ ἵπτον πλέον σοβαρὰ μορφαίνουν ἀναιδῶς,
ἔφριξαν μ' ὅσα φθέγγεται φωνὴ θεσπιωδός,
καὶ μὲ παλμούς παλλόμενοι αἰσθήματος ὁμοῦ
ἔτρεξαν πρὸς τὰ γὰρματα τοῦ Πανεπιστημίου).

Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὡδαὶ τοῦ Ἀνακρέοντος, τῆς μαγικῆς βαρβιτοῦ,
καὶ ἑμμετρον παράφρασιν τοῦ Πάνου Λευκαδίτου
μὲ σημειώσεις μερικὰς καὶ μὲ διασαφήσεις,
εἰς ταῦτας δὲ προστίθενται καὶ λυρικά ποιήσεις
μὲ πάθος φλογερότατον, ρυθμὸν καὶ στίχον ρεόντα,
ἔργον τοῦ παραφράσαντος τὸν μάγον Ἀνακρέοντα.